

Dagen 29-12-34

Oxfordbevegelsen og Menighetsfakultetet.

Prof. Karl Vold uttaler sig.

Professor Karl Vold er under et opphold i København blitt intervjuet av »Kr. Dagblad« om Oxfordbevegelsen i Norge, særlig den stilling Menighetsfakultetets professorer inntil til bevegelsen. Det knytter sig adskillig interesse til professorens uttalelser selv om de selv sagt overveiende må stå for hans egen regning. Professoren uttalte bl. a.:

Vi stiller oss avventende og spørgende.

Indremisjonen og ikke minst Menighetsfakultetet stiller sig meget avventende og spørrende overfor Oxfordbevegelsen. — Menighetsfakultetets professorer har ikke hittil villet skrive eller uttale sig offentlig om Oxfordgruppens virksomhet i Norge, og det røre, det er vakt; vi har hverken ønsket å »gå god« for Oxfordbevegelsen eller å kritisere, ti det er ennå for tidlig å uttale en rettfærdig dom. Vi håper imidlertid naturligvis der må komme et godt resultat ut av Oxfordgruppebevegelsens besøk i vårt land; vi har derfor ikke ønsket å ta ordet hjemme i Norge ennå.

— Har professoren selv deltatt i noen av møtene eller de såkalte »house-parties«?

— Nei, hverken professor Hallesby eller jeg har deltatt i noget av dette, men de av våre kolleger ved Menighetsfakultetet, som har deltatt — f. eks. professor Olaf Moe — har ikke fått noget sterkere inntrykk med hjem fra møtene i Oslo, det var særlig i møtene for prester, de deltok.

— Hvorfor stiller Menighetsfakultetet sig avventende?

— Fordi vi bl. a. frykter at de folk, Dr. Buchman har fått i tale (og de teller jo i hundrevis av »forandrede« (changed) mennesker, for ikke å nevne for store tall (. . . vi frykter for at mange av disse vil falle fra, når Buchman og hans hold definitivt har forlatt Norge, og at de med andre ord blir som får uten hyrde.

— I hundrevis, sa De, telles Oxfordtillhengerne i Norge da ikke snarere i tusenvis, for ikke å si titusenvis?

— Jo, hvis man skal dømme efter tilløpet, men en mengde kommer jo vesentlig av nysgjerrighet. Vi må imidlertid ikke glemme at for mange er det virkelig blitt alvor.

Omvendt eller »changed«.

— Hvad er forskjellen på å være »omvendt« og å være »changed«, som det jo heter i Oxfordsproget?

— Oxford sier at det er det samme, og for en del er det vel også de samme verdier, Oxforderne blir delaktig i, som vi de »gammeldags« omvendt. Men vi har det inntrykk at det for Oxfordernes vedkommende i de fleste tilfelle dreier sig mere om en moralsk enn en religiøs omvendelse . . . der blir næsten aldri talt om det religiøse ved Oxfordmøtene, Jesu navn nevnes kun sjeldent. Den ekte, gamle norske vekkelse var alltid karakterisert således: »Så møtte jeg Jesus . . . og jeg blev sønderknust.« men Oxforderne sier nærmest sådan: »Jeg var sådan og sådan, men så møtte jeg Buchmann!«

— Hvad er Deres inntrykk av det egentlige Oxford-»team«s deltaelse?

— De er, så vidt jeg vet, alle tiltalende og friske, for en del helt unge mennesker; der er noget svært hyggelig ved dem, de er muntre og glade.

Våre studenter ved Menighetsfakultetet er jo veldig interessert i Oxfordbevegelsen, og på deres anmodning blev der arrangert et møte på Menighetsfakultetet, hvor Buchman og »gruppen« kom tilstede. — Man må jo innrømme at Oxfordgruppebevegelsen især får de unge og de intellektuelle i tale, og likeledes forretningsmennene. Oxford får lag i tale, som vi i indremisjonen og kirken aldri riktig har kunnet få føling med. Vi må derfor foreløbig avvente, hvar resultatet i det lange løp vil bli av alt det røre.

— Er der ellers vekkelse i Norge i mere gammeldags forstand?

— Man kan godt si at der har vært vekkelse siden 1930 over vesentlige deler av vårt land, fortrinnsvis ved unge presters forkynelse. —

— Er det unge fra Menighetsfakultetet?

— Overveiende, alene av den grunn at Menighetsfakultetet har 3—4 gange så mange studenter som Universitetets teologiske fakultet, og den vekkelse, jeg her taler om, pløier adskillig dypere; det, vi frykter ved Oxford, er at det er for lett-kjøpt. Kom en vekkelse til et menneske tidligere ikke alltid under svære sjelekampe? Men for Oxford går altting så lett, for lett, synes vi; det er ikke for å være sure, si sier det, men fordi vi er bange for overfladiskhet i åndelige spørsmål.

— Man taler om at når Oxfordbevegelsen i den grad har slått rot i Norge, skyldes det at den åndelige jordbunn lenge har vært forberedt?

— Ja, det er riktig, selv blandt de intellektuelle, slutter professoren, — der er noget i Norge, der arbeider ganske sterkt i tiden.

04-02-009